

Arrest

nr. 242 306 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 december 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraakse soennitische vrouw te zijn van Koerdische origine, geboren [in] 1970 te Suleymaniyah (Koerdische Autonome Regio – KAR). U studeerde van 1989 tot 1993 'Statistiek' aan de universiteit van al Mustansiriyah. Van 2004 tot 2008 studeerde u in avondonderwijs 'Engelse Taal en Literatuur' aan de universiteit van Suleymaniyah. U werkte van 2009 tot uw vertrek in 2019 als leerkracht Engels op een middelbare school.

Uw vader was sheikh van uw stam, Barzanji. Dankzij zijn werk in de handel, waren jullie welgesteld. Hoewel uw vader niet strikt religieus was, was hij wel erg conservatief. Toen hij stierf in 1994 werd uw leven heel wat vrijer. Na de dood van uw moeder in 2012 ging u samenwonen met uw broer Y.(...), zijn gezin, uw zus L.(...) en de tweede vrouw van uw vader. Hoewel u een eigen appartement had, gekocht met het geld van uw moeder, mocht u daar niet alleen wonen. Toch was dit uw officiële adres. Hoewel ook uw broer Y.(...) redelijk conservatief is, had u meer vrijheid dan de meeste vrouwen. U kon gaan werken en kon overdag het huis zonder toelating verlaten. U reisde bovendien vaak naar het buitenland voor uw plezier, voor medische zorg of om bijvoorbeeld te tolken voor familieleden. Zo reisde u in 2017 onder meer naar Italië, Barcelona en de Verenigde Arabische Emiraten en in 2018 naar Madrid, Wenen en Libanon.

Begin augustus 2018 zat u met een vriendin in een koffiehuis. Een man, A.A.(...), vroeg of hij uw gsm even mocht gebruiken. Toen hij u uw gsm teruggaf en hij terug naar zijn plaats ging, begon hij u erg lieve en romantische berichtjes te sturen. Hij was een knappe en deftige man, u was dan ook blij met zijn berichten en beantwoordde ze met plezier. Jullie waren dagenlang voortdurend in contact. Uw familie zou een dergelijke relatie nooit aanvaarden. Aangezien het niet toegelaten was een wachtwoord op uw gsm te hebben, verwijderde u dagelijks uw berichtjes. Na ongeveer een week spraken jullie kort af op straat aan een supermarkt. Enkele dagen later vroeg hij u om naar zijn huis te komen. Hoewel u aanvankelijk erg terughoudend was om dit te doen, kon hij u alsnog overtuigen. Eind augustus zou u immers naar Egypte reizen om een masteropleiding te regelen en een appartement te zoeken en u wilde hem vóór uw reis graag nog eens zien. Tien dagen na jullie eerste ontmoeting ging u naar zijn huis waar jullie uit de kleren gingen en intiem met elkaar waren. U bleef evenwel maagd. U keerde vervolgens terug naar huis en hoorde hierna een aantal dagen niets meer van A.(...). Pas drie à vier dagen later – u was toen reeds in Egypte – ontving u terug een bericht van A.(...). Het bleek een video te zijn van wat jullie hadden gedaan in de slaapkamer. U was in paniek en probeerde A.A.(...) tevergeefs te contacteren. Uiteindelijk stuurde hij dat jullie zouden praten als u terug in Irak was. Daarna schakelde hij zijn gsm uit. Uit schrik dat de video in uw verwijderde documenten op uw gsm zou blijven staan, kocht u bij terugkeer naar Irak een nieuwe gsm. Wanneer u vervolgens A.(...) opbelde, eiste hij 4000 dollar. Als u die niet zou betalen, zou hij naar uw broers stappen met de video. Hij beloofde dat hij de video zou verwijderen en u hem nadien nooit meer zou zien. Na zes à zeven dagen betaalde u hem. Begin november 2018 daagde hij opnieuw op en vroeg hij andermaal 4000 dollar. U gaf hem 2000 dollar en zei dat u niet meer had. Eind december belde A.A.(...) u opnieuw, hij verplichtte u elkaar te ontmoeten. Ditmaal had hij een vriend bij die nu ook op de hoogte was van de video. Opnieuw eiste hij 4000 dollar en maakte hij duidelijk geen kleiner bedrag meer te zullen accepteren. U kon niet anders dan hem het geld te geven. U wist echter dat hij niet zou stoppen en besloot het land te ontvluchten. U reisde in december een week naar Libanon om te tolken voor kennissen. U dacht eraan om in Libanon te blijven maar wist dat uw familie u daar erg gemakkelijk zou kunnen vinden. Bovendien kan Libanon geen degelijke bescherming bieden. Ook in andere naburige landen zoals Syrië, Iran, Egypte of Turkije zou u niet veilig zijn of zich niet permanent kunnen vestigen. In januari 2019 ging u naar Erbil om een visum voor een Europees land aan te vragen. Omdat de wachttijden bij het Belgische consulaat het kortst waren, koos u voor een Belgisch visum. In maart 2019 belde hij u opnieuw op en gaf u hem nogmaals 4000 dollar. Uw visum werd afgeleverd op 30 april 2019 en was geldig van 12 mei 2019 tot 11 juni 2019. U hoorde A.A.(...) nog een laatste keer in mei 2019. Om zeker te zijn dat niets uw plan om het land te verlaten, zou dwarsbomen, gaf u hem nog eens 3000 dollar. U wachtte tot uw broer en zijn gezin op reis gingen naar Dohuk om uw vliegticket te boeken en het land te verlaten. Op 30 mei 2019 vertrok u via de luchthaven van Erbil met het vliegtuig naar België waar u diezelfde dag aankwam. Op 17 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Twee dagen na uw aankomst in België, belden twee van uw zussen om te vragen waar u zat. U beweerde dat u in Italië was en naar Canada wilde emigreren. Nadien gooide u uw simkaart en gsm weg en verwijderde u uw facebookprofiel. U wilde immers geen contact meer met familie en vrienden om vervelende vragen te vermijden. U heeft dan ook geen idee of A.A.(...) uw familie ooit heeft

gecontacteerd of de video heeft verspreid. U vermoedt evenwel dat A.A.(...) de video niet zal verspreid hebben omdat uw broer hem in dat geval evengoed zou moeten vermoorden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, twee universitaire diploma's en uw middelbare school diploma. U legt tevens kopieën voor van de identiteitskaart van uw broer Al(...) en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen elementen bestaan waaruit blijkt dat uw medische toestand van die aard is dat zij het standaardprocedureverloop in het gedrang zou brengen en dat er zich aldus steunmaatregelen zouden opdringen. Uit het door u voorgelegde psychologisch attest blijkt dat u zich in een staat van posttraumatische stress bevindt ten gevolge van hetgeen u meemaakte in Irak en aan een depressie lijdt. U vertoont hierdoor symptomen zoals slaapproblemen, verlies van eetlust, problemen van concentratie en vergeetachtigheid, vermoeidheid, irritatie, energieverlies en donkere ideeën. Uit het attest blijkt evenwel niet dat u niet in staat zou zijn om een persoonlijk onderhoud bij te wonen. U bleek bovendien ook perfect in staat om het onderhoud op het CGVS bij te wonen en alle vragen goed te begrijpen en te beantwoorden. U bevestigde tot slot ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst wordt het beeld dat u schept van uw conservatieve familie ten zeerste in twijfel getrokken. U verklaart enerzijds dat u uit een heel conservatieve familie komt. Zeker toen uw vader, de sheikh van de stam, nog leefde, diende u zich aan strikte regels te houden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 09/12/2019 (CGVS), p. 8). Hoewel u vrijer werd na de dood van uw vader, diende u zich alsnog aan bepaalde regels te houden. Zo mocht u niet alleen wonen ondanks het feit dat u een eigen appartement had, kon u 's avonds niet zomaar het huis uit (CGVS, p. 11), was een wachtwoord op uw gsm (CGVS, p. 15) en contact met mannen niet toegestaan (CGVS, p. 20). Anderzijds kreeg u heel wat vertrouwen van uw familie en kon u derhalve van enige vrijheid genieten, zo geeft u aan (CGVS, p. 5 en 20). Zo kon u vier jaar in Bagdad wonen en studeren, volgde u avondonderwijs in Suleymaniyah en kon u gaan werken. Ook drie van uw zussen volgden hogere studies en werken als laboassistent, leerkracht Arabisch en mechanisch ingenieur (CGVS, p. 10). U was bovendien het eerste meisje van de familie die om een auto vroeg en uw rijbewijs behaalde. Heel wat meisjes in de familie volgden uw voorbeeld en gingen met de auto rijden (CGVS, p. 9). Rond 2001 stopte u met het dragen van een hoofddoek, ook al was uw familie hiertegen (CGVS, p. 9). U bent voorts nooit getrouwd geweest en bent hiertoe tevens nooit verplicht. Hoewel u aangeeft dat er tegenwoordig wel meer families zijn waar vrouwen boven de 40 nog niet getrouwd zijn (CGVS, p. 14), is het erg onwaarschijnlijk dat dit ook gebruikelijk is bij de conservatieve(re) families in Koerdistan. U verklaart voorts zelf dat, hoewel u bij uw conservatieve broer woonde, u goed leefde en overdag overal naartoe kon zonder dat er vragen werden gesteld (CGVS, p. 11). U reisde bovendien veelvuldig rond met verwanten of vriendinnen. Zo ging u onder meer naar Barcelona, Madrid, Venetië, Wenen, de Verenigde Arabische Emiraten, Andere conservatieve(re) families vertrouwden u dermate dat zij hun vrouwelijke familieleden toestonden met u op reis te gaan (CGVS, p. 19). Uit voorgaande kan allerminst besloten worden dat u afkomstig bent uit een conservatieve familie.

Dat u niet alleen mocht wonen, strookt bovendien geenszins met de mate van vrijheid die u op andere vlakken verleend werd. Het valt vooreerst immers te betwijfelen dat u überhaupt een eigen appartement zou mogen bezitten als u niet alleen mocht wonen. Hoewel u voltijds bij uw broer inwoonde, was u bovendien wel officieel geregistreerd op het adres van uw eigen appartement. Waarom u zich zou registreren op een woning waar u in feite niet woonde, is opnieuw erg vreemd (CGVS, p. 11). Daarnaast is het geenszins logisch dat u niet alleen mocht wonen in Suleymaniyah maar daarentegen wel tijdens uw studies in Bagdad mocht wonen en ongelimiteerd op reis kon gaan. U plande overigens om in 2018 een master in Egypte te gaan studeren waar u evenmin bij uw broer zou wonen, noch onder zijn controle zou staan (CGVS, p. 13). Bovenstaande doet geloven dat u niet oprecht bent aangaande het karakter van uw familie en doet alvast ernstige twijfels rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid en het vervolg van uw relaas.

Daarnaast lijkt uw verhaal ook niet te stroken met het beeld dat u van zichzelf scheidt. Zo verklaart u in uw leven slechts twee relaties te hebben gehad en daarbij uw maagdelijkheid nooit verloren te zijn (CGVS, p. 13). U leerde een Arabische man kennen tijdens uw studies in Bagdad in 1993 maar besloot de relatie na één jaar te beëindigen omdat uw familie nooit akkoord zou gaan. Ondanks het feit dat jullie een jaar met elkaar omgingen, ging jullie relatie nooit verder dan praten en wandelen op de universiteit. Tijdens uw avondstudies in Suleymaniyah leerde u opnieuw iemand kennen. Jullie relatie duurde twee jaar. Hoewel u erg van hem hield, besloot u de relatie te beëindigen omdat hij getrouwd was en niet wilde scheiden van zijn vrouw. Opnieuw ging uw relatie niet verder dan elkaar ontmoeten op de universiteit, bellen en berichten sturen (CGVS, p. 14). De manier waarop uw relatie met A.A.(...) verliep, valt dan ook ten zeerste te verbazen. Zo zou u amper tien dagen na jullie eerste ontmoeting in het koffiehuis al naar zijn appartement gegaan zijn, waar jullie uit de kleren gingen en intiem waren (CGVS, p. 16). Dit staat uiteraard in schril contrast met de manier waarop uw eerdere relaties verliepen. Hoewel u een jaar met uw eerste vriend en twee jaar met uw tweede vriend verkeerde, beperkten deze relaties zich tot samen praten en wandelen op de universiteit. U hield nochtans erg veel van uw tweede vriend, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Niet alleen kende u A.A.(...) daarentegen slechts enkele dagen maar wist u ook erg weinig over hem. Zo weet u niet of Aso, dan wel Ali de naam van zijn vader is, kent u geen details over zijn broers en zussen en weet u niet wat voor opleiding hij heeft gevolgd. U weet enkel vaagweg dat hij auto's importeert vanuit Iran en dat hij graag naar de gym gaat, voetbalt en op restaurant gaat. Hij stelde vooral vragen over uw leven en praatte niet over zichzelf, hetgeen u heel attent vond, zo legde u uit (CGVS, p. 16). Gezien u het gevoel had dat A.(...) wel eens 'de ware' zou kunnen zijn én u blijkbaar al aan trouwen dacht (CGVS p. 15 en 16), is het eens zo eigenaardig dat u zo weinig over hem weet en jullie het blijkbaar voornamelijk enkel over u en uw leven hadden. Ook al praatte A.(...) niet over zichzelf, minstens kan verondersteld worden dat u eveneens de nodige vragen zou hebben gesteld en zoveel mogelijk over uw – in uw gedachten - toekomstige echtgenoot zou hebben willen te weten komen zodat u enerzijds kon inschatten of een eventueel aanzoek door uw familie zou aanvaard worden dan wel de nodige informatie in handen zou hebben om uw familie te overtuigen met het aanzoek in te stemmen. Ook al zou u verblind geweest zijn door zijn lieve berichten en zijn interesse in uw leven, blijft het voorts ook erg bevreemdend dat u uw principes, volgens dewelke u uw hele leven geleefd heeft, overboord zou gooien en onmiddellijk uit de kleren zou gaan voor een man die u totaal niet kent. Dit terwijl u geen enkel seksueel contact had met de mannen waarmee u in het verleden serieuze relaties van één en twee jaar heeft gehad en van wie u, zeker wat uw tweede vriend betreft, zo erg hield.

Dient daarenboven te worden bemerkt dat u betrekkelijk laat besloot uw land te ontvluchten. U had nochtans alle kansen en financiële mogelijkheden om eerder een einde te maken aan de hachelijke situatie waarin u zich bevond. Hoewel u het had overwogen om naar Libanon of andere nabijgelegen landen zoals Iran of Turkije te vluchten, besloot u na uw reis naar Libanon in december 2018 gewoon terug te keren naar uw thuisland. U redeneerde dat uw familie u daar te gemakkelijk zou kunnen vinden, dat deze landen geen afdoende bescherming zouden kunnen bieden en dat het moeilijk is om zich permanent in deze landen te vestigen (CGVS, p. 19). Ook al zou u zich niet permanent in Libanon kunnen vestigen of op bescherming van de staat kunnen rekenen, had u evenwel van daaruit uw verdere reis naar veiliger oorden kunnen regelen. Gezien uw enorme financiële middelen en het gemak waarmee u in het verleden visa naar Europa heeft verkregen, zou dit immers ook vanuit Libanon geen probleem mogen vormen hebben. Ook al had A.A.(...) in december 2018 de video gedeeld met één van zijn kompanen en had hij u andermaal om geld gevraagd, nam u daarentegen het risico om in januari 2019 naar huis terug te keren, A.A.(...) te betalen en terug aan het werk te gaan. U besloot uiteindelijk pas op 30 mei 2019 – vlak na het einde van het schooljaar - Irak te ontvluchten. Dit relativeert ten zeerste de ernst van uw problemen.

U zou voorts helemaal geen zicht hebben op hoe de situatie verder geëvolueerd is. Toen twee van uw zussen u na uw vertrek uit Irak opbelden, zou u hen gezegd hebben in Italië te zijn en naar Canada te willen emigreren. Uit niets bleek toen dat zij op de hoogte waren van de reden van uw vertrek of dat A.A.(...) uw familie reeds had gecontacteerd (CGVS, p. 21). Na deze telefoongesprekken, besloot u echter alle contact met uw familie en vrienden te verbreken. U gooide uw simkaart en gsm weg en verwijderde uw facebookprofiel. U heeft dan ook geen idee of A.A.(...) uw familie heeft gecontacteerd en/of de video heeft verspreid. U zou evenwel nog in contact staan met twee vrienden maar zij kennen noch uw familie, noch de reden van uw vertrek (CGVS, p. 11). U wilde immers niet 100% afgesloten zijn van uw oude leven in Irak en wordt zo op de hoogte gehouden van hoe het bijvoorbeeld gaat op de school waar u werkte (CGVS, p. 11). Dat u wel naar manieren zoekt om geïnformeerd te worden naar hoe het op uw vroegere werkplaats gaat, maar geen enkele moeite onderneemt om naar de eventuele evolutie van uw problemen en/of uw familie te informeren, is niet aannemelijk. Deze desinteresse in uw eigen situatie doet dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw situatie en (beweerde) vrees voor vervolging.

Dient hier bijkomend nog te worden opgemerkt dat u bovendien zelf uitdrukkelijk verklaart te vermoeden dat A.A.(...) de video niet zal durven verspreiden of uw familie zal durven contacteren. Indien uw broer de video te zien krijgt, zou hij volgens de traditie immers evengoed A.A.(...) moeten vermoorden, zo redeneert u (CGVS, p. 20). Uw vrees dat uw familie van het bestaan van de video zou afweten, maakt u dan ook allesbehalve aannemelijk.

Voorts kunnen er vragen gesteld worden bij de chronologie van de feiten. Ten eerste bestaat er een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Zo verklaarde u op de DVZ dat u A.A.(...) begin augustus 2018 leerde kennen en dat de video een maand later op 4 september 2018 gemaakt werd (CGVS vragenlijst, vraag 5). Blijkt echter uit uw paspoort dat u van 31 augustus tot 11 september 2018 buiten Irak was en deze verklaringen aldus niet kunnen kloppen (zie administratief dossier). Op het CGVS stelde u uw chronologie bij en zou de video tien dagen na uw eerste ontmoeting gemaakt zijn, drie dagen voor uw vertrek naar Egypte. Ten tweede vonden uw problemen en de contacten met A.A.(...) toevalligerwijs altijd plaats tussen uw reizen door. De video van u en A.(...) zou gemaakt zijn in augustus 2018, drie dagen voor uw reis naar Egypte. De afpersing deed zich vervolgens voor in de periode tussen uw terugkeer uit Egypte en uw vertrek naar Libanon in december 2018. Nadat u vervolgens vanuit Libanon terugkeerde, werd u nog een aantal keer door hem gebeld met de vraag hem te betalen. U zou hem de laatste keer gehoord hebben in mei 2019, voor uw definitieve vertrek uit Irak. Het is wel 'toevallig' dat A.(...) er telkens in 'slaagde' u af te persen op net die momenten dat u in Irak was maar u hem nooit hoorde de momenten dat u in het buitenland verbleef. Op die manier kon u telkens ingaan op zijn eis tot betaling en problemen met uw familie vermijden. Dit lijkt allemaal zeer toevallig. Ten derde verliet u het land bij de start van de zomervakantie en wanneer u als leerkracht aldus net in verlof was. A.A.(...) zou u net dan nog een laatste maal gebeld hebben, waarna u Irak definitief verliet. In combinatie met bovenstaande elementen, is het wederom twijfelachtig dat deze ideale timing toevallig was

Ten vierde dient te worden gewezen op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Hoewel u op 30 mei 2019 via de luchthaven van Brussel aankwam in België, diende u immers pas een verzoek in op 17 juni 2019. Er mag nochtans verwacht worden dat, indien u besluit uw land en uw familie achter te laten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst, u zich zo snel mogelijk richt tot de autoriteiten van het beschermende land. Gezien u via de luchthaven het Belgische grondgebied binnenkwam, kon u daarenboven ter plaatste een verzoek om internationale bescherming indienen. Het mag verbazen dat u daarentegen bijna drie weken wachtte met het indienen van dit verzoek.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt dat uw verklaringen kan ondersteunen. Zo zou u zowel na het ontvangen van de video als bij aankomst in België uw simkaart en gsm weggesmeten hebben waardoor u geen enkel bericht en geen enkele foto van A.A.(...) kunt neerleggen. Ook de bewuste video kunt u niet voorleggen (CGVS, p. 21). Uw verklaringen blijven dan ook beperkt tot loutere beweringen uwentwege.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de

subsidiare beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

De documenten die u wel voorlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs bevestigen immers enkel uw identiteit, herkomst en reisroute, elementen waaraan op dit moment niet getwijfeld wordt. Uw middelbare school en universitaire diploma's betreffen enkel uw studies en doen niet ter zake in de beoordeling van uw asielrelaas. De identiteitskaart van uw broer doet evenmin ter zake. In uw psychologisch attest staat voorts vermeld dat u zich in een staat van posttraumatische stress bevindt ten gevolge van hetgeen u meemaakte in Irak en aan een depressie lijdt. U vertoont hierdoor symptomen zoals slaapproblemen, verlies van eetlust, problemen van concentratie en vergeetachtigheid, vermoeidheid, irritatie, energieverlies en donkere ideeën. Dient hieromtrent echter te worden bemerkt dat een psycholoog enkel uitspraak kan doen over iemand psychische toestand en zich, voor wat de eventuele oorzaak hiervan betreft, enkel en alleen kan baseren op de verklaringen van zijn cliënt. Een psycholoog kan bijgevolg niet met absolute zekerheid uitspraken doen over het (beweerde) causale verband tussen uw geestestoestand en uw asielrelaas.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4§2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiare beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-

basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheemding van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Suleymaniyah in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Suleymaniyah een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Suleymaniyah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en de stukken

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 14 april 2020 en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat vooreerst niet akkoord waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat er in casu onvoldoende concrete middelen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in haren hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Zij bevestigt dat ze inderdaad wel degelijk in staat was/is om een persoonlijk onderhoud bij te wonen. Toch vraagt zij om de bevindingen van de psycholoog met iets meer omzichtigheid te beoordelen en de ernst ervan correct in te schatten. Dit lijkt volgens haar niet te zijn gebeurd, te meer daar in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten in twijfel wordt getrokken.

Verzoekster wenst echter aan te tonen dat deze wel degelijk reëel zijn en dat zij om die precieze redenen kampt met ernstige angstaanvallen en posttraumatische stress waardoor zij ook in een depressie terecht kwam.

Hierbij maakt verzoekster nog de bijkomende opmerking dat zij zeker niet beantwoordt aan het typeprofiel van de doorsneekandidaat-verzoeker voor internationale bescherming, niet in het minst gelet op haar leeftijd, haar geslacht en haar opleidingsniveau. Zij wenst in het bijzonder aan te tonen dat zij geen enkele andere mogelijkheid meer had om te overleven in haar land van herkomst en dat zij noodgedwongen de plaats waar zij bijna 50 jaar heeft geleefd – in zeer comfortabele omstandigheden en met haar familie en al haar sociale contacten – heeft verlaten.

Verder benadrukt verzoekster dat in de bestreden beslissing met betrekking tot haar profiel grote beoordelingsfouten worden gemaakt. De bestreden beslissing bouwt volgens haar verder op verkeerde premissen, waar hierin wordt gesteld dat zij al niet oprecht was aangaande het beeld van haar familie, en aldus haar algemene geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Verzoekster licht toe als volgt:

“Verzoekster heeft verteld dat zij afkomstig is uit een niet zo strikt religieuze maar wel erg conservatieve familie. Zij heeft hieraan toegevoegd dat haar familie zeer welgesteld was en is.

Zij heeft inderdaad mogen studeren en verwierf ook enkele belangrijke vrijheden en omdat ze ongehuwd bleef, kon zij zich ook vrijer bewegen, meer bepaald reizen maar steeds in het gezelschap van familie of verwanten en/of om deze diensten te verlenen, nu zij immers opgeleid was en vlot Engels praat.

Hierbij dient ook rekening te worden gehouden enerzijds met het feit dat verzoeksters vader en later ook moeder overleden, waardoor de familiale constellatie sowieso veranderde en anderzijds met het gegeven dat verzoekster ook evolueerde in leven en leeftijd en zij zelf door haar karakter en inzichten die ze met de jaren verwierf, - ook in een maatschappij die evolueerde, meer vrijheden afdwong, met name in verband met sociale participatie en arbeidsparticipatie.

Verzoekster merkt hierbij ook op dat haar zogezegde vrijheden wel gecontroleerd werden en dat haar broer wel toestemming gaf voor een aantal handelingen die zij zogezegd “vrij” stelde; zij wil hieraan ook toevoegen dat de meeste relaties ook wel gebaseerd waren/zijn op wederzijdse belangen en dat als zij een soort van dienst verleende, dit de band versterkte en ook wel tot andere voordelen voor haar eigen familie kon leiden...

Dit alles kan moeilijk uitgelegd worden in de context van een kort bestek zoals een gehoor bij het CGVS maar relaties en maatschappijvisies zijn nu eenmaal complexe systemen, die men zorgvuldig dient te ontleden om er iets van te begrijpen. De bestreden beslissing maakt een ernstige inschattingfout waar zij meent dat behoudsgezind of conservatief meteen zal betekenen dat de vrouwen opgesloten moeten blijven en bijvoorbeeld geen enkele scholing zouden mogen hebben, of werk. Ook al kan dit in bepaalde culturele contexten inderdaad beantwoorden aan de definitie van conservatisme, dan nog is het zo dat dit in de stedelijke gemeenschappen in de KAR,- en ook in heel wat andere culturele milieus van het Nabije en het Midden-Oosten zeker niet (meer) het geval is.

Dit alles betekent echter nog niet dat er op het vlak van de moraal en meer bepaald de eer van de vrouw/familie veel meer openheid is gekomen. Aangezien deze domeinen nog veel sterker ingebed zijn in de cultuur en de gebruiken én aangezien zij gepaard gaan met heel sterke emoties, is een evolutie op deze domeinen uiteraard veel langzamer dan bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs of arbeidsparticipatie en zo verder.

De bestreden beslissing lijkt dit onderscheid niet te maken of misschien niet te begrijpen. Hoe dan ook, is het niet moeilijk in te zien en aan te voelen dat zaken die te maken hebben met intimiteit en seksuele

relaties van een heel andere orde zijn dan bvb het recht om onderwijs te volgen, te werken, met de auto te rijden ...; dit is ook waarom zij overal behoren tot hetgeen men noemt "het privé-leven".

Het is zo dat verzoekster, zoals zovele ongehuwde dames, niet alleen woonde omdat dit volgens de normen en waarden die algemeen gelden in de maatschappij en ook binnen haar familie niet zou stroken met de eerbaarheid van haarzelf en in het verlengde daarvan van haar familie.

Zoals verzoekster wel heeft aangetoond, behoort zij tot een welgestelde familie en had zij een eigen erfdeel dat zij enkele jaren geleden belegd heeft in een appartement, temeer daar er weinig vertrouwen is in banken of andere instellingen waar men geld zou kunnen deponeren of investeren. Daarom kocht verzoekster met haar geld een appartement en om te kunnen ontkomen aan een bijzondere belasting-indien men niet gedomicilieerd is in het eigendom-, liet zij zich wel officieel daar inschrijven maar woonde zij er nooit alleen; het is wel zo dat het appartement inderdaad "uitgerust" was om er te wonen én dat zij er geregeld ook wel eens verbleef, maar dan met haar broer en diens familie.

De opmerking dat ze tijdens haar studies in Bagdad wel alleen mocht wonen klopt ook niet omdat zij ten tijde van die studies niet alleen woonde of "op kot zat" zoals men zich het zou kunnen voorstellen, en hetgeen de bestreden beslissing zomaar heeft "afgeleid" uit de verklaringen maar destijds verbleef verzoekster met andere vrouwelijke medestudenten in een gezamenlijk huurhuis; destijds was zij nog met haar vader naar Bagdad getrokken, die zich nauwgezet gekweten had van zijn taak om zijn dochter daar veilig onder te brengen in een huis waar trouwens een 10-tal meisjes uit Suleymaniyah woonden en nog verschillende meisjesstudenten uit andere delen van Irak. Het huis had verschillende kamers en op elke kamer woonden 3 à 4 meisjes samen...

Na haar studies moest ze onmiddellijk terug naar huis keren en bij de familie wonen."

De opmerking dat haar gedrag in de relatie met A. wel heel erg afwijkt van de manier waarop zij zich in de andere genoemde relaties heeft gedragen, zo vervolgt verzoekster, is correct maar ook hier is het besluit, namelijk dat de relatie zoals ze zich heeft afgespeeld met A. niet meer geloofwaardig is, wederom onjuist. Verzoekster wenst immers in eerste instantie de aandacht te vestigen op het feit dat de twee relaties die zij tevoren heeft gehad en die zich inderdaad over een bepaalde tijdspanne hebben uitgestrekt, dateren uit een ver verleden: in 1993 was zij studente in Bagdad en ging zij op de universiteit om met een man, een Arabische sjiïet, die het wel ernstig meende maar waarbij zij toen al wist dat haar familie er nooit mee akkoord zou gaan. Zij stelde toen zelf een einde aan die relatie van zodra zij naar Koerdistan moest terugkeren bij het einde van haar studies.

Het is volgens verzoekster zeker geloofwaardig dat zij met die man, die het zijnerzijds ernstig meende, een relatie onderhield gedurende hun tijd op de universiteit, waarbij zij aangename momenten met hem doorbracht, maar wetende dat dit nooit tot een ernstigere relatie of een huwelijk zou mogen leiden. Zij gingen niet veel verder dan praten en wandelen, te meer daar dit voor verzoekster toen een eerste ervaring was en zij hoe dan ook nog jong was. Zij legt verder uit dat zij een tweede betekenisvolle relatie had tijdens de periode dat zij opnieuw studeerde in avondonderwijs en inderdaad al iets ouder was, maar dat dit gebeurde in een periode en een plaats waar zij juist genoeg vrijheid had om een dergelijke relatie te beginnen. Hoewel zij toen inderdaad heel erg van die man hield, en hoopte dat hij zou scheiden, wat hij aanvankelijk had aangegeven, bleek dat hij uiteindelijk niet zou scheiden en daarom, zo stelt verzoekster, zette zij ook hier uiteindelijk zelf een punt achter de relatie op het ogenblik dat zij haar studies beëindigde. Gelet op de context, is het volgens verzoekster ook hier begrijpelijk dat die relatie niet verder ging, *"ondanks de goede intenties van verzoekster of misschien beter gezegd omwille van de goede intenties van verzoekster".*

Verzoekster benadrukt dat deze relaties verliepen volgens de ingeprente culturele en traditionele regels voor een meisje/vrouw van goeden huize.

Zij wijst erop dat de ontmoeting met A. niet "gepland" was en zo overweldigend was dat zij meteen opslag verliefd was geworden en dat die emoties zoveel sterker waren dan alles wat zij zich tot dan toe rationeel en cultureel had eigen gemaakt en had opgevolgd met betrekking tot relaties en mannen.

Daarbij moet men volgens verzoekster ook in rekening brengen dat zij ondertussen ook wel wat meer van de wereld had gezien, dat zij een algemene cultuur had ontwikkeld en ook al heel wat levenservaring achter zich had en misschien wel onbewust droomde dat zo een man bestond, die attentievol en liefdevol, passioneel was... (zo anders, van wat zij in haar cultuur meestal ziet gebeuren). Zij geeft aan dat de ontmoeting op zich zo anders was en zij meteen erg sterke emoties voelde voor deze man, die er klaarblijkelijk in getraind was om op die manier vrouwen hopeloos te doen dromen van de ware liefde.

Verzoekster geeft toe dat het verloop van deze relatie – inderdaad – totaal niet strookte met de manier waarop zij steeds in het leven had gestaan maar *"zoals ze zegt : het was toen sterker dan haarzelf, het overviel haar volledig en zij wilde er in geloven; het was precies zoals ze zich had voorgesteld in een film; ze wist niet dat het in de werkelijkheid kon maar deze man deed zich voor als "de ware"..."*

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij betrekkelijk laat het land verliet, bevestigt verzoekster dat ze inderdaad wel wat financiële armslag had waardoor zij een aantal keuzes kon maken en waarbij zij in eerste instantie begon te betalen aan A. Zij vervolgt dat zij, toen echter bleek dat hieraan geen einde zou komen, van dag tot dag angstiger en depressiever werd en begon te zoeken naar andere oplossingen. Zij merkt op dat de commissaris-generaal wel goed dient te beseffen dat zij 49 jaar lang “een goed leven” heeft gehad en dat deze beslissing uiteraard het einde betekende van dit leven. Zij licht verder het volgende toe:

“Verzoekster had niet ineens op één dag een plan klaar maar ontleedde keer op keer in haar hoofd de mogelijke scenario’s en de mogelijkheden, die vrij beperkt waren. Verzoekster benadrukt dat ze inderdaad in eerste instantie besloot te betalen, maar dat ze finaal slechts twee keuzes had, namelijk zichzelf ombrengen of vluchten.

Verzoekster benadrukt dat zij zich zo ver mogelijk van Irak wenste te verwijderen en dat het inderdaad geen optie was om in een naburig Arabisch land te gaan verblijven. Volgens verzoekster was er ook geen mogelijkheid hoe dan ook om na het verloop van het visum verder in die landen te kunnen verblijven. Met betrekking tot Libanon in het bijzonder, wil zij graag toelichten dat zij ook vandaar bij het verstrijken van het visum naar Irak zou teruggestuurd worden en dat de termijnen om vandaaruit aan een visum te geraken in elk geval langer zou zijn dan de termijnen van dat visum zelf ; dat was dus geen optie, temeer daar zij naar Libanon ook geen hoger bedrag dan \$ 9000 kon meenemen zonder bijkomende formaliteiten te moeten vervullen.

Zij ging van 31/12/2018 tot 7/1/2019, met toestemming van haar broer, naar Libanon en zij broedde inderdaad toen al op een plan. Verzoekster was echter goed geïnformeerd over al deze zaken en dat is precies de reden waarom zij, pas na haar terugkeer uit Libanon, een Belgisch visum aan vroeg, met name omdat de wachttijden hiervoor betrekkelijk kort waren. Zodra zij uit Libanon terug was, diende zij deze aanvraag in bij het consulaat van Erbil en dit visum werd op 30 april 2019 afgeleverd door de Belgische ambassade in Amman; het paspoort met dit visum diende dan vandaar terug te komen naar Erbil. Verzoekster ontving een telefoontje op 9 mei en ging haar paspoort afhalen op hoe zondag 12 mei. Dit visum was inderdaad geldig van 12 mei tot 11 juni 2019.

Verzoekster was meer dan 10 jaar leerkracht Engels en haalde heel veel zelfvertrouwen en zelfrespect uit die functie; zij wou ook die reputatie ten opzichte van de school en de leerlingen en ten opzichte van haar familie zo goed mogelijk behouden en aangezien zij bijna op het einde van het schooljaar gekomen was, wachtte zij enkele dagen af en ging zij nog even “met haar leven verder” ; zij was in die tijd nerveus en angstig en “zat elke avond naar het visum te kijken”, wetende dat dit een sprong in het duister zou zijn en het einde van haar leven in Kurdistan

Verzoekster wachtte het juiste tijdstip af tot haar broer en zijn gezin ook op reis waren en nam toen een taxi naar Erbil, vanwaar zij het vliegtuig kon nemen naar België op 30 mei 2019. Het was een aardsmoeilijke beslissing.”

Voorts bevestigt verzoekster dat ze inderdaad omwille van de gebeurtenissen geen enkel contact meer met haar familie wenst te houden of te nemen, uit schaamte en uit angst dat er toch iets aan het licht zou komen, te meer daar zij ook door het gedrag zelf/het stiekem vertrek, sowieso in een zeer slecht daglicht staat.

Dat zij sporadisch wel nog enkele contacten onderhield met enkele collega's, die haar familie niet kennen, om onrechtstreeks toch iets van nieuws uit haar geboorteland te krijgen, is luidens verzoekster een zeer begrijpelijke houding en is helemaal niet in tegenspraak met het doorknippen van de familiale contacten omdat dit zo sterk emotioneel geladen is en ingegeven door een enorme angst dat er bij haar familie iets aan het licht zou zijn gekomen of zou komen omtrent haar oneerbaar gedrag.

Verzoekster gaat niet akkoord waar in de bestreden beslissing vragen worden gesteld bij de chronologie van de feiten. Zij betoogt als volgt:

“De chronologie van de feiten is wat ze is maar ten eerste heeft verzoekster al bij monde van haar raadsman per mail van 22 november 2019 (3) laten weten dat er in de vragenlijst onduidelijke vermeldingen stonden en corrigeerde zij reeds per mail dat 4 september 2018 niet de datum was waarop de video gedraaid werd maar wel degelijk de datum waarop verzoekster die video ontving.

Deze informatie werd dan nog eens een tweede keer gecorrigeerd, bij het begin van het gehoor vermeld, - dwz zonder eerst geconfronteerd te zijn geworden met een eventuele tegenstrijdigheid.

Verzoekster wil graag opmerken dat zij op het gehoor bij DVZ erg zenuwachtig was.

Dat de problemen en contacten met Aso steeds plaatsvonden tussen haar reizen door is een vrij banale opmerking aangezien verzoekster slechts twee maal voor een korte periode afwezig was, namelijk van 31/8/2018 tot 11/9/2018 (Egypte) en van 31/12/2018 tot 7/1/2019 (Libanon) en bovendien kan gesteld worden dat Aso haar de video stuurde terwijl zij niet in Koerdistan was... Het is dus eigenlijk niet zo duidelijk wat de bestreden beslissing hier precies probeert aan te tonen.”

Waar haar wordt verweten laattijdig internationale bescherming te hebben gevraagd in België, merkt verzoekster op dat zij met een geldig visum naar België kwam en zij in eerste instantie bang was dat zij zou worden teruggestuurd, mocht zij asiel vragen. Het is volgens haar dus zeker niet vreemd dat zij niet op de luchthaven asiel heeft gevraagd. Zij licht toe dat haar visum geldig was tot 11 juni 2019. Zij wijst er vervolgens op dat zij op 12 juni – niet op 17 juni (zoals op haar bijlage staat) – verzocht om internationale bescherming. In dit kader wijst zij erop dat er een verschil is tussen de vraag om internationale bescherming “doen”, de registratie en de inschrijving. Er zijn eigenlijk drie fasen bij het begin van de procedure. Verzoekster benadrukt dat zij in elk geval een toewijzing heeft gekregen voor het opvangcentrum en werd opgevangen sinds 12 juni 2019, zoals blijkt uit het attest van Fedasil. Zij verwijst naar stuk 4 bij het verzoekschrift.

Verzoekster betoogt verder dat het evident is dat zij noch de video, noch de berichten of enig ander bewijs kan voorleggen. Zij specificeert dat zij geschokt en beschaamd is over de gebeurtenissen en derhalve geen bewijsstukken wil houden en de confrontatie ermee in elk geval uit de weg wil gaan. Verzoekster merkt tevens op dat ze ook geen kopie van het gehoorverslag heeft gevraagd om zo weinig mogelijk verspreiding te veroorzaken van documenten die haar verhaal bevatten. Zij heeft ook van bij het begin van de asielprocedure keuze gedaan voor de Engelse taal: ook al spreekt hij inderdaad wel goed Engels, toch is ook deze keuze vooral mede ingegeven door het feit dat zij zo weinig mogelijk “getuigen” van haar verhaal wil. Zij verkiest ook voor huidige procedure een Engelstalige tolk boven een Arabisch sprekende tolk.

Verzoekster merkt nog op dat zij heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht en zoveel mogelijk documenten heeft neergelegd om haar identiteit, afkomst en profiel toe te lichten en te ondersteunen. Tevens wijst zij erop dat zij psychologische bijstand heeft gevraagd.

Verzoekster vraagt om haar te erkennen als vluchteling.

Zij voert aan dat zij haar land niet heeft verlaten omwille van de algemene toestand maar wel degelijk om individuele redenen. Zij behoudt zich evenwel het recht voor om hier eventueel op terug te komen, mocht de toestand veranderen.

Om al deze redenen vraagt verzoekster om haar alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- stuk 3: email aan het CGVS van 22 november 2019;
- stuk 4: attest FEDASIL.

3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van de juridische als feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In haar middel gaat verzoekster in op de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, zoals voorzien in artikel 48/9, §1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde dat zij psychologische begeleiding krijgt (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 9 december 2019, p. 21-22) en dat zij een e-mail neerlegde van haar raadsman, gedateerd op 29 januari 2020, met een attest van 28 januari 2020 van haar psycholoog waarin haar psychische problemen kort werden toegelicht (AD CGVS, map met documenten).

In dit attest wordt gemeld dat verzoekster zich in een staat van posttraumatische stress bevindt ten gevolge van hetgeen zij meemaakte in Irak en dat zij aan een depressie lijdt. Zij vertoont hierdoor symptomen zoals slaapproblemen, verlies van eetlust, problemen van concentratie en vergeetachtigheid, vermoeidheid, irritatie, energieverlies en donkere ideeën.

Na lezing van verzoeksters verklaringen zoals opgetekend bij de DVZ en het CGVS (AD CGVS, stuk 10, ‘verklaring DVZ, 17 oktober 2019; stuk 11, CGVS vragenlijst, 17 oktober 2019; notities persoonlijk onderhoud, 9 december 2019) blijkt op genoegzame wijze dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekster in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk interview op de DVZ alsmede het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn vlot en op normale wijze geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster heeft overigens zelf uitdrukkelijk aangegeven dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (AD CGVS, stuk 10, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 17 oktober 2019). Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Verzoekster merkt bijkomend op dat zij niet beantwoord aan het type profiel van de doorsnee kandidaat-vluchteling, gelet op haar leeftijd, geslacht en opleidingsniveau. De Raad ontwaart echter geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster omwille van psychische problemen dan wel haar leeftijd, geslacht of opleidingsniveau, niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan haar procedure of zou zijn beperkt in haar mogelijkheden om haar motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. De Raad ziet overigens niet in hoe zij hierin beperkt zou zijn omwille van het feit dat zij vijftig jaar is, een vrouw is, en zij hogere studies genoot die haar toelieten als leerkracht Engels aan de slag te gaan op een middelbare school. Verzoekster toont zulks evenmin in concreto aan.

Gelet op wat voorafgaat blijkt niet dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters beschermingsverzoek geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en omstandigheden. Evenmin blijkt dat hij ten onrechte heeft geoordeeld dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in haar administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen, noch door verzoekster worden aangereikt, die hier een ander licht op werpen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekster verklaart een Iraakse soennitische vrouw te zijn van Koerdische origine, geboren in 1970 in Suleymaniyah (Koerische Autonome Regio – KAR). Verzoekster genoot hogere studies en werkte van 2009 tot haar vertrek in 2019 als leerkracht Engels op een middelbare school. Verzoekster verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door haar conservatieve familie naar aanleiding van een video die een zekere A.A. zou hebben gemaakt tijdens hun amoureuze ontmoeting.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij motiveert als volgt:

“De documenten die u wel voorlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs bevestigen immers enkel uw identiteit, herkomst en reisroute, elementen waaraan op dit moment niet getwijfeld wordt. Uw middelbare school en universitaire diploma’s betreffen enkel uw studies en doen niet ter zake in de beoordeling van uw asielrelaas. De identiteitskaart van uw broer doet evenmin ter zake. In uw psychologisch attest staat voorts vermeld dat u zich in een staat van posttraumatische stress bevindt ten gevolge van hetgeen u meemaakte in Irak en aan een depressie lijdt. U vertoont hierdoor symptomen zoals slaapproblemen, verlies van eetlust, problemen van concentratie en vergeetachtigheid, vermoeidheid, irritatie, energieverlies en donkere ideeën. Dient hieromtrent echter te worden bemerkt dat een psycholoog enkel uitspraak kan doen over iemand psychische toestand en zich, voor wat de eventuele oorzaak hiervan betreft, enkel en alleen kan baseren op de verklaringen van zijn cliënt. Een psycholoog kan bijgevolg niet met absolute zekerheid uitspraken doen over het (beweerde) causale verband tussen uw geestestoestand en uw asielrelaas.”

Deze beoordeling is pertinent en vind steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekster deze beoordeling niet betwist.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Irak te verlaten. Hij stelt immers vast (i) dat allerminst kan worden besloten dat verzoekster afkomstig is uit een conservatieve familie, (ii) dat de bewering dat verzoekster niet alleen mocht wonen niet strookt met de mate van vrijheid die haar op andere vlakken werd verleend, (iii) dat het erg bevreemdend is dat verzoekster haar principes, volgens dewelke zij haar hele leven geleefd heeft, overboord zou gooien en onmiddellijk uit de kleren zou gaan voor een man die zij totaal niet kent, terwijl zij geen enkel seksueel contact had met de mannen met wie zij in het verleden serieuze relaties van één en twee jaar heeft gehad en van wie zij, zeker wat haar tweede vriend betreft, zo erg hield, (iv) dat verzoekster betrekkelijk laat besloot haar land te ontvluchten terwijl zij alle kansen en financiële mogelijkheden had om eerder een einde te maken aan de hachelijke situatie waarin zij zich bevond, (v) dat verzoekster geen zicht heeft op hoe de situatie verder is geëvolueerd, (vi) dat verzoekster bovendien zelf uitdrukkelijk heeft verklaard te vermoeden dat A.A. de video niet zal durven te verspreiden of haar

familie zal durven te contacteren, (vii) dat er vragen kunnen worden gesteld bij de chronologie van de feiten, (viii) dat verzoekster laattijdig verzoekt om internationale bescherming, en (ix) dat verzoekster geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt dat haar verklaringen kan ondersteunen.

5.4. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vooreerst dat het beeld dat verzoekster poogt te schetsen van een conservatief en strikt milieu, alleszins niet overtuigt. De commissaris-generaal maakt hierover volgende terechte bevindingen:

“U verklaart enerzijds dat u uit een heel conservatieve familie komt. Zeker toen uw vader, de sheikh van de stam, nog leefde, diende u zich aan strikte regels te houden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 09/12/2019 (CGVS), p. 8). Hoewel u vrijer werd na de dood van uw vader, diende u zich alsnog aan bepaalde regels te houden. Zo mocht u niet alleen wonen ondanks het feit dat u een eigen appartement had, kon u ’s avonds niet zomaar het huis uit (CGVS, p. 11), was een wachtwoord op uw gsm (CGVS, p. 15) en contact met mannen niet toegestaan (CGVS, p. 20). Anderzijds kreeg u heel wat vertrouwen van uw familie en kon u derhalve van enige vrijheid genieten, zo geeft u aan (CGVS, p. 5 en 20). Zo kon u vier jaar in Bagdad wonen en studeren, volgde u avondonderwijs in Suleymaniyah en kon u gaan werken. Ook drie van uw zussen volgden hogere studies en werken als laboassistent, leerkracht Arabisch en mechanisch ingenieur (CGVS, p. 10). U was bovendien het eerste meisje van de familie die om een auto vroeg en uw rijbewijs behaalde. Heel wat meisjes in de familie volgden uw voorbeeld en gingen met de auto rijden (CGVS, p. 9). Rond 2001 stopte u met het dragen van een hoofddoek, ook al was uw familie hiertegen (CGVS, p. 9). U bent voorts nooit getrouwd geweest en bent hiertoe tevens nooit verplicht. Hoewel u aangeeft dat er tegenwoordig wel meer families zijn waar vrouwen boven de 40 nog niet getrouwd zijn (CGVS, p. 14), is het erg onwaarschijnlijk dat dit ook gebruikelijk is bij de conservatieve(re) families in Koerdistan. U verklaart voorts zelf dat, hoewel u bij uw conservatieve broer woonde, u goed leefde en overdag overal naartoe kon zonder dat er vragen werden gesteld (CGVS, p. 11). U reisde bovendien veelvuldig rond met verwanten of vriendinnen. Zo ging u onder meer naar Barcelona, Madrid, Venetië, Wenen, de Verenigde Arabische Emiraten, Andere conservatieve(re) families vertrouwden u dermate dat zij hun vrouwelijke familieleden toestonden met u op reis te gaan (CGVS, p. 19).”

Verzoekster wijst op de complexe relaties en maatschappijvisies. Zij licht toe dat conservatief niet meteen betekent dat de vrouwen opgesloten moeten blijven en bijvoorbeeld geen enkele scholing zouden mogen hebben, en wijst op het onderscheid dat dient te worden gemaakt met zaken in verband met intimiteit en seksuele relaties die van een heel andere orde zijn dan bijvoorbeeld het recht om onderwijs te volgen, te werken, en met de auto te rijden. Verzoekster overtuigt met haar algemeen betoog in geen geval. Enerzijds houdt zij voor dat zij niet alleen mocht wonen omdat dit volgens de normen en waarden die algemeen gelden in de maatschappij en ook binnen haar familie niet zou stroken met de eerbaarheid van haarzelf en in het verlengde daarvan van haar familie, terwijl zij aan de andere kant verklaarde dat zij tijdens haar studies wel in Bagdad mocht wonen en ongelimiteerd op reis kon gaan (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5, 9, 11). Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat zij tijdens haar studies in Bagdad niet alleen mocht wonen, maar er destijds verbleef met andere vrouwelijke medestudenten in een gezamenlijk huurhuis, merkt de Raad op dat zij er wel kon studeren en wonen zonder mannelijke chaperon, wat er eens te meer op wijst dat zij niet afkomstig is uit een conservatieve familie zoals zij lijkt voor te houden. Dat zij een eigen appartement zou hebben gekocht, puur als belegging, maar er niet alleen mocht wonen en enkel in aanwezigheid van haar broer, kan zij dan ook niet langer volhouden, te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij plande om in 2018 een master in Egypte te gaan studeren waar zij evenmin bij haar broer zou wonen, noch onder zijn controle zou staan (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

Het gegeven dat verzoekster niet overtuigt dat zij afkomstig is uit een conservatief milieu doet reeds twijfels rijzen over het vervolg van haar relaas.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat haar relaas niet strookt met het beeld dat zij van zichzelf scheidt. De commissaris-generaal maakt hierover volgende terechte bevindingen: *“Zo verklaart u in uw leven slechts twee relaties te hebben gehad en daarbij uw maagdelijkheid nooit verloren te zijn (CGVS, p. 13). U leerde een Arabische man kennen tijdens uw studies in Bagdad in 1993 maar besloot de relatie na één jaar te beëindigen omdat uw familie nooit akkoord zou gaan. Ondanks het feit dat jullie een jaar met elkaar omgingen, ging jullie relatie nooit verder dan praten en wandelen op de universiteit. Tijdens uw avondstudies in Suleymaniyah leerde u opnieuw iemand kennen. Jullie relatie duurde twee jaar. Hoewel u erg van hem hield, besloot u de relatie te beëindigen omdat hij getrouwd was en niet wilde scheiden van zijn vrouw. Opnieuw ging uw relatie niet verder dan elkaar ontmoeten op de universiteit, bellen en berichten sturen (CGVS, p. 14). De*

manier waarop uw relatie met A.A.(...) verliep, valt dan ook ten zeerste te verbazen. Zo zou u amper tien dagen na jullie eerste ontmoeting in het koffiehuis al naar zijn appartement gegaan zijn, waar jullie uit de kleren gingen en intiem waren (CGVS, p. 16). Dit staat uiteraard in schril contrast met de manier waarop uw eerdere relaties verliepen. Hoewel u een jaar met uw eerste vriend en twee jaar met uw tweede vriend verkeerde, beperkten deze relaties zich tot samen praten en wandelen op de universiteit. U hield nochtans erg veel van uw tweede vriend, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Niet alleen kende u A.A.(...) daarentegen slechts enkele dagen maar wist u ook erg weinig over hem. Zo weet u niet of Aso, dan wel A.(...) de naam van zijn vader is, kent u geen details over zijn broers en zussen en weet u niet wat voor opleiding hij heeft gevolgd. U weet enkel vaagweg dat hij auto's importeert vanuit Iran en dat hij graag naar de gym gaat, voetbalt en op restaurant gaat. Hij stelde vooral vragen over uw leven en praatte niet over zichzelf, hetgeen u heel attent vond, zo legde u uit (CGVS, p. 16). Gezien u het gevoel had dat A.(...) wel eens 'de ware' zou kunnen zijn én u blijkbaar al aan trouwen dacht (CGVS p. 15 en 16), is het eens zo eigenaardig dat u zo weinig over hem weet en jullie het blijkbaar voornamelijk enkel over u en uw leven hadden. Ook al praatte A.(...) niet over zichzelf, minstens kan verondersteld worden dat u eveneens de nodige vragen zou hebben gesteld en zoveel mogelijk over uw – in uw gedachten - toekomstige echtgenoot zou hebben willen te weten komen zodat u enerzijds kon inschatten of een eventueel aanzoek door uw familie zou aanvaard worden dan wel de nodige informatie in handen zou hebben om uw familie te overtuigen met het aanzoek in te stemmen.”

Met haar verweer dat haar eerdere twee relaties verliepen volgens de ingeprente culturele en traditionele regels voor een meisje/vrouw van goeden huize, terwijl zij bij de ontmoeting met A. op slag verliefd is geworden op hem en die emoties zoveel sterker waren dan alles wat zij zich tot dan toe rationeel en cultureel eigen had gemaakt, slaagt zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Ook al zou verzoekster verblind zijn geweest door zijn lieve berichten en zijn interesse in haar leven, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster haar culturele normen en waarden, volgens dewelke zij haar hele leven geleefd heeft, overboord zou gooien en onmiddellijk uit de kleren zou gaan voor een man die zij amper tien dagen kende (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 16), terwijl zij geen enkel seksueel contact had met de mannen met wie zij in het verleden serieuze relaties van één en twee jaar heeft gehad en van wie zij, zeker wat haar tweede vriend betreft, zo erg hield (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Dit klemt des te meer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij ondertussen wel wat meer van de wereld had gezien en al heel wat levenservaring achter zich had.

Daarbij komt nog dat verzoekster betrekkelijk laat besloot haar land te ontvluchten. Zij besloot pas op 3 mei 2019 Irak te ontvluchten, nota bene na het einde van het schooljaar, terwijl zij reeds eind augustus-begin september 2018 werd afgeperst door A.A. aan de hand van de video die hij gemaakt had van hun amoureuze ontmoeting. Het is niet ondenkbaar dat verzoekster niet ineens op één dag een plan klaar had en evenmin wordt betwist dat het geen gemakkelijke beslissing was om alles achter te laten. De Raad kan evenwel niet aannemen dat zij zo lang heeft getalmd om het land te verlaten en dat zij tot vijf keer toe zwijggeld betaalde. Hoewel verzoekster overwoog om naar Libanon of andere nabijgelegen landen zoals Iran of Turkije te vluchten, besloot zij niettemin na haar reis naar Libanon in december 2018 gewoon terug te keren naar haar thuisland. Indien verzoekster daadwerkelijk vreesde dat A.A. de video zou verspreiden naar haar familie en zij vreesde dat haar familieleden haar zouden vermoorden wegens een schending van de familie-eer, is het niet geloofwaardig dat zij het risico nam om in januari 2019 naar huis terug te keren, A.A. te betalen en terug aan het werk te gaan tot aan het einde van het schooljaar 'omwille van haar reputatie ten opzichte van de school'. Gezien verzoeksters enorme financiële middelen en het gemak waarmee zij in het verleden visa voor Europa heeft verkregen, zou dit immers ook vanuit Libanon geen probleem hebben mogen vormen. De loutere bewering dat het vanuit Irak gemakkelijker ging om aan een visum te geraken, doet hieraan geen afbreuk.

Ook verzoeksters onwetendheid omtrent de actuele stand van haar problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. De vaststelling dat zij geen enkele moeite onderneemt om naar de eventuele evolutie van haar problemen en/of haar familie te informeren, wijst op een desinteresse in haren hoofde die niet valt te rijmen met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Angst en schaamte bieden hiertoe geen verschoning. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat verzoekster nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse in haren hoofde en doet haar ingeroepen vrees voor vervolging verder teniet. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekster wel zoekt naar manieren om te worden geïnformeerd over hoe het op haar vroegere werkplaats gaat (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Overigens dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster bovendien zelf uitdrukkelijk verklaart te vermoeden dat A.A. de video niet zal durven verspreiden of haar familie zal durven contacteren. Indien haar broer de video te zien krijgt, zou hij volgens de traditie immers evengoed A.A. moeten vermoeden, zo redeneert verzoekster (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoeksters vrees dat haar familieleden van het bestaan van de video zouden afweten en zij haar daarom zouden vermoeden, maakt zij dan ook allesbehalve aannemelijk.

De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden, het gebrek aan logica en de onwetendheden die worden vastgesteld. Verzoeksters kritiek op het motief dat betrekking heeft op de chronologie der feiten betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te schragen.

5.5. Verder wijst de Raad samen met de commissaris-generaal op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Hoewel zij op 30 mei 2019 via de luchthaven van Brussel aankwam in België, diende zij pas op 17 juni 2019 een verzoek in. Verzoekster meent dat zij reeds op 12 juni 2019 asiel heeft aangevraagd en verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde attest van Fedasil waaruit blijkt dat zij sedert 12 juni 2020 werd opgevangen. Inderdaad is het zo dat, zoals verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet, de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, gebeurt in 3 fasen. Het feit dat zij 'reeds' op 12 juni 2019 kenbaar heeft gemaakt dat zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, dat dan door de DVZ werd geregistreerd op 17 juni 2019, neemt niet weg dat zij nog bijna twee weken talmde om haar nood aan internationale bescherming kenbaar te maken terwijl zij via de luchthaven van Brussel in België aankwam en zij derhalve ter plaatse een verzoek om internationale bescherming kon indienen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De Raad herhaalt dat aangezien verzoekster via de luchthaven het Belgische grondgebied binnenkwam, zij ter plaatse een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Het mag verbazen dat zij daarentegen wachtte met het indienen van dit verzoek. Verzoeksters late verzoek stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verzoeksters verweer dat zij bang was te worden teruggestuurd mocht zij asiel aanvragen, kan niet volstaan om te begrijpen waarom zij zo handelde en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemt des te meer daar verzoekster gewacht heeft een beschermingsverzoek in te dienen tot haar visum verlopen was. Uit verzoeksters gedrag blijkt dan ook eerder dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te verwerven, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees en bevestigt de hierboven gemaakte conclusie.

Tot slot dient erop te worden gewezen dat verzoekster geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijbrengt dat haar verklaringen kan ondersteunen. Verzoekster stelt nog dat het evident is dat zij noch de video, noch de berichten of enig ander bewijs kan voorleggen daar zij die allemaal heeft weggedaan uit schaamte, doch dit neemt niet weg dat zij, behalve ongeloofwaardig bevonden verklaringen, evenmin enig bewijskrachtig element voorlegt dat de beweerde feiten dan toch aannemelijk kan maken. Dat zij voor de huidige procedure een Engelstalige tolk verkiest boven een Arabischsprekende tolk, is nietszeggend en biedt geen ondersteuning voor haar relaas. In de mate zij voorhoudt dat zij op die manier zo weinig mogelijk getuigen van haar verhaal heeft, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat elke kandidaat vertaler-tolk van het CGVS aan een selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet worden ondertekend.

5.5. Verzoekster slaagt er niet in haar aangemeten profiel als zijnde afkomstig uit een conservatieve familie noch de concrete problemen die zij zou hebben, aannemelijk te maken.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.6. In de mate verzoekster ter terechtzitting voorhoudt dat zij moet worden beschouwd als een alleenstaande, soennitische vrouw en wegens dit profiel nood heeft aan bescherming, kan zij hierin niet worden gevolgd.

Uit de richtlijnen van UNHCR en EASO blijkt vooreerst dat het enkele gegeven dat een vrouw alleenstaand is, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken moet worden aangetoond dat de alleenstaande vrouw niet kan rekenen op enige familiale steun of een netwerk. Daarnaast blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat het gegeven dat een alleenstaande vrouw niet kan rekenen op daadwerkelijke familiale steun er niet automatisch toe leidt dat zij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96). Ook in de richtlijnen van EASO kan worden gelezen dat het gebrek aan een mannelijk ondersteuningsnetwerk op zichzelf geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, maar voor vrouwen wel het risico verhoogt om te worden blootgesteld aan handelingen die omwille van hun ernst, herhaling of cumulatie kunnen neerkomen op vervolging, hetgeen ook hier afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, p. 83).

Verder dient de Raad te benadrukken dat verzoekster in casu haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat zij zich niet op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas kan beroepen om te stellen dat zij beantwoordt aan voormeld profiel van een alleenstaande vrouw. Daar zij haar vrees dat haar familie van het bestaan van de video zou afweten en zij haar daarom zou vermoorden niet aannemelijk maakt, mag worden aangenomen dat zij wel degelijk beschikt over een familiaal netwerk, waarvan niet blijkt dat zij hierop bij terugkeer naar Irak geen beroep zou kunnen doen. Hierbij moet in herinnering worden gebracht dat verzoekster haar hele leven tot aan haar vertrek in 2019 in Suleymaniyah opgroeide, woonde en werkte. Zij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat zij beantwoordt aan het risicoprofiel van een alleenstaande vrouw zonder (mannelijke) ondersteuning.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeksters betoog – en verwijzingen naar landeninformatie dienaangaande – aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen zonder beschermingsnetwerk niet dienstig is.

In zoverre verzoekster van oordeel zou zijn dat zij, omwille van de specifieke elementen van haar profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Aangezien zij niet voldoet aan de individualiseringsvereiste, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij wegens haar profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat zij specifiek wordt geviseerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah moet worden beoordeeld.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (KAR) waartoe onder meer de provincie Suleymaniyah behoort, zet de commissaris-generaal op basis van de objectieve landeninformatie, met name het EASO “Country of Origin report Iraq: security situation” van maart 2019 en de “COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 20 november 2019, het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviseerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-

activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheemding van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Suleymaniyah geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist voorgaande niet en brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Suleymaniyah voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt in deze vast dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Suleymaniyah. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in haren hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Koerdisch Autonome Regio in Irak, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES